

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παροσχόν εἰς τὴν χώραν ὅμων ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΓΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἑβδομασία δρ. 16.—
Ἔξαμηνος » 8,50
Ἑξαμηνος » 4,50

Ἐξωτερικοῦ

Ἑβδομασία δρ. 25.—
Ἔξαμηνος » 13.—
Ἑξαμηνος » 7.—

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἐτησίαν) δολλάρια 4.

Περίοδος Β'.—Τόμος 29ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 19 Φεβρουαρίου 1922

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰκουμένης μηνός.

ΠΑΡΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπιδίου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἔτος 44ον.—Ἀριθ. 12

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Τὸν καιρὸ πού ὁ Φιδὲς ἐδίδασκε τὸ Φρέδο, πολλὰς φορὰς τοῦ εἶχε περιγράψει αὐτὴ τὴν ταβέρνα, ὅπου εἶχε τὴν ἑδρὰ τοῦ γενικὸ ἐπιτελεῖο τῆς Μαύρης Μάσκας. Τὸ παιδί θυμώταν τὰ λόγια τοῦ κακούργου:

—Θὰ περάσης ἀπ' τὸ θολωτὸ διάδρομο καὶ ἀπ' τὴν ταβέρνα καὶ θὰ μπῇς στὸ «ἰδιαιτέρο». Ἐκεῖ θὰ μᾶς βρῇς, τὴν ἡμέρα πού θὰ ἔρθῃς σὲ μᾶς, γιὰτὶ θὰ ἔρθῃς ὡρισμένως.

Ἡ ἡμέρα, ἡ μᾶλλον ἡ νύχτα αὐτὴ ἔφτασε πραγματικῶς.

Ὁ Φρέδος, ντροπιασμένος, βιωγμένος ἀπ' τοὺς τιμῶν ἀνθρώπους, ἐρχόταν νὰ ζητήσῃ βοήθειαν καὶ προστασίαν ἀπὸ ἐκείνους, πού ὁ πατέρας τοῦ ἦταν ἄλλοτε ἀρχηγός των.

Ἡ ταβέρνα ἦταν βρωμερὴ· ἀπαίσιες μορφὲς τὸν ἐκοίταζαν μ' ἐκπληξή· ἓνας μεθυσμένος οὐρλιάζε κί' ἐσπάζε τις μποτίλλιες σὲ μιὰ γωνιά.

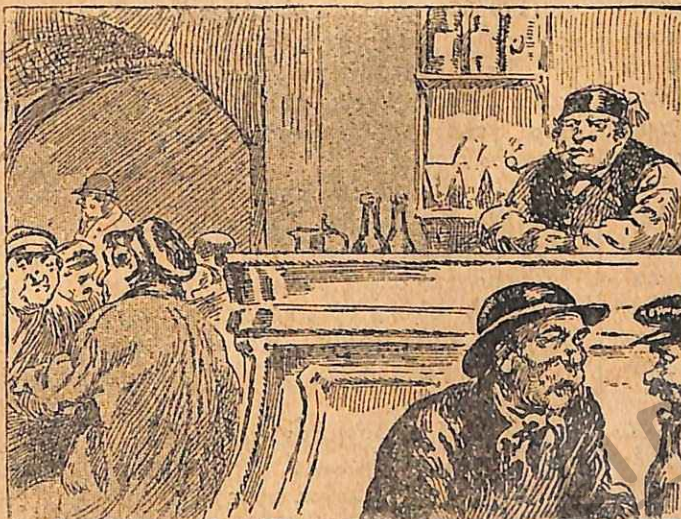
Ὁ Φρέδος δὲν ἄφησε τὸν ἐαυτὸ τοῦ ν' ἀηδιάσῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ θέαμα. Ἡ ἀτμόσφαιρα ὅπου βρισκόταν δὲν τὸν ἔκανε νὰ υποφέρῃ καὶ δὲν ἄκουγε τις μεθυσμένες φωνές, πού ἐμούγκριζαν ὁλόγυρά του.

Ἦστερ' ἀπ' τὴ σκηνὴ τοῦ ξυλουργείου, πού τόσο ἀπότομα τοῦ ἄλλαξε τὴ ζωὴ του, περπατοῦσε σὰν μέσα σὲ ὄνειρο, ὑπάκουγε σὲ κάθε ξένη θέλησιν πού τὸν ὠδηγοῦσε καὶ τὸν ἐπὶ ῥέει.

Ἐνας μόνος σκοπὸς ἔμενε καθαρὸς καὶ καθωρισμένος στὸ μυαλό του: νὰ ξαναδρῇ τοὺς συμμορίτες τῆς Μαύρης Μάσκας. Καὶ τὰ λόγια τοῦ Φιδὲ ξαναρχόνταν στὴ μνήμη του: —«Θὰ μπῇς στὸ παραμύθιο», τοῦ εἶχε πεῖ.

Ἦπακούοντας σ' αὐτὴ τὴν ἀνάμνησιν καὶ χωρὶς νὰ ἰδῇ τὰ θυμωμένα καὶ δύσπιστα βλέμματα, πού εἶχαν καρφωθῇ ἀπάνω τοῦ ἀπ' ὅλες τις μεριεὲς τῆς ταβέρνας, ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπάν προχώρησε πρὸς τὴν πόρταν πού ἔδγαζε στὸ «ἰδιαιτέρο».

Μὰ ὁ ταβερνιάρης, πού ἀπ' τὴν πρώτην στιγμὴν ἐπέδρασε τὸν παράξενον αὐτὸν πελάτην, δὲν τὸν ἄφησε νὰ προχωρήσῃ. Μόλις εἶχε βάλει τὸ χέρι νὰ τὸν πιάσῃ, ὅταν πέντε-ἕξ μεθυσμένοι σηκώνονταν καὶ τὸν περικύκλωναν.

«Σὲ μιὰ γωνιά ἔλγμπε ἓνα πελώριο τεζά...» (Σελ. 82, στ. γ')

—Ἀ! τὸ παλιόπαιδο! ἔλεγε ὁ ταβερνιάρης, τινάζοντας βάρβαρον τὸ παιδί ἀπ' τὸν γυαλῶ. Τί ἤρθες νὰ κάμῃς δῶ πέρα; Τί ζητᾷς;

—Θέλω νὰ μπῶ στὸ ἰδιαιτέρο τῆς Μαύρης Μάσκας.

Γενικὴ κατακραυγὴ ὑποδέχθηκε αὐτὲς τις λέξεις.

—Εἶναι κατάσκοπος! ἐφώναζαν.

—Ὁ ἄστυνόμος τὸ στείλει, νομίζοντας πὼς δὲ θὰ τὸ ὑποψιάζομαστε!

—Πρέπει νὰ τοῦ τὸν στείλωμε ἀπ' τὸν ἴδιον δρόμον!

—Καὶ γρήγορα μάλιστα!

Καὶ κάνοντας τὰ λόγια ἔργα, ὁ

ταβερνιάρης ἔπιασε τὸν Φρέδο ἀπὸ τὴ μέση καὶ τὸν πέταξε σὰν τόπι σ' ἓναν ἄσχημον ἄνθρωπον· αὐτὸς τὸν πέταξε σ' ἓναν τρίτον καὶ πᾶει λέγοντας.

Περὶ τὸ νὰ ποῦμε πὼς τὸ παιγνίδι πού βρῇκαν οἱ βάρβαροι αὐτοὶ μπεκρήδες, δὲν ἦταν ἀκίνδυνον γιὰ τὸ παιδί, πού χτυποῦσε στὰ τραπέζια καὶ στὸ πάτωμα ἀκόμῃ. Ἀραγε αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ἐρεθισμένοι ἀπὸ τὴν ἰδέαν ὅτι εἶχαν νὰ κάμουν μ' ἓναν ἄστυνομικὸν κατάσκοπον, θὰ σταματοῦσαν προτοῦ τὸ παιδί πάθαινε τίποτα σοβαρό;

Συνέβη ὅμως τότε κάτι ἀπρόοπτον:

Ὁ Φρέδος ἐνόησε πὼς βρισκόταν σὲ κίνδυνον.

Σὲ μιὰ στιγμὴν, πού εἶχε πέσει στὰ χέρια ἐνὸς στιβαροῦ μεθυσμένου, πού γουστάρισε, προτοῦ τὸν πετάξῃ νὰ τὸν ζυγίσῃ στὰ χέρια τοῦ καὶ νὰ κανονίσῃ τὸ πέταγμα, ὁ φίλος μας πρόφτασε καὶ βρῇκε στὴν τσέπη τοῦ τὴν ἀσημένια σφυρίχτρα, τὴ σφυρίχτρα, γιὰ τὴν ὅποιαν ὁ Φιδὲς τοῦ εἶχε πεῖ:

—Θὰ τὴν χρησιμοποιοῦσῃς σὲ στιγμὴν κινδύνου.

Φέρνει στὰ χεῖλη τοῦ τὴ σφυρίχτρα καὶ βγάζει ἓναν ἰδιαιτέρον ἦχον, διαπεραστικὸν καὶ ξάστερον.

Ἀμέτῳς ἡ πόρτα τοῦ διαφράγματος μετὰ τζάμια ἀνοίξε μ' ὀρμή, λίγο ἀκόμῃ καὶ θὰ ἐσπάζε, καὶ δέκα ἄνθρωποι ὤρμησαν φωνάζοντας:

—Ποὺς σφύριξε;

—Εἰγώ! ἀπάντησε ὁ Φρέδος, πού μόλις εἶχε ἐλευθερωθῇ καὶ προσπαθοῦσε νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὰ χτυπήματα πού εἶχε φάει.

Εὐθὺς μόλις εἶπε τὸ «εἰγώ», οἱ δέκα ἄνθρωποι τὸν περικύκλωσαν καὶ τοῦ ἔκαναν ἓνα τεῖχος μετὰ τὰ σώματά τους.

—Μὴν ἀγγίξῃ κανεὶς αὐτὸ τὸ παιδί! φώναξε μὲ στεντορεῖαν φωνὴ ἓνας ἄνθρωπος πού εἶχε πρόσωπον κατὰ χλω-

μο και ρεντιγκότα σφιχτά κουμπωμένα, που τον έκανε να μοιάζει σ' αμαρτυρούμενο» παπάζ.

Όλοι οι πελάτες της ταβέρνας υπάκουσαν με σεβασμό σ' αυτή τη διαταγή και κάθισαν καθένας στη θέση του, σε μια βαθεία σιωπή.

Τότε ο μαυροντυμένος άνθρωπος, που φαινόταν νάναι ο αναγνωρισμένος αρχηγός σ' αυτή την αλλόκοτη συνάντησή, πήρε το παιδί απ' το χέρι και του είπε με λιλία:

— Έλα μαζί μας.

Ο Φρέδος ακολουθούσε τον οδηγό του και πέρασε, μαζί με τους άλλους, την πόρτα του σαλονιού, που έκλεισε από πίσω τους.

Το «διαίτητο» αυτό παρουσίαζε όψη έντελως διαφορετική απ' τη γειτονική ταβέρνα. Έδω πιά δεν ήταν ούτε μεθυσμένοι, ούτε τραπέζια τ'ονα πάνω στ' άλλο, ούτε φωνές και ούρλιασμα.

Γύρω από ένα μοναδικό τραπέζι, έκάθισαν οι δέκα άνθρωποι. Στη μέση, σε μια καρέκλα πιό ψηλή απ' τις άλλες, που έδινε την εντύπωση θρόνου, έκάθισε ο μαυροφορεμένος άνθρωπος, που είχε έρθει να προστατεύσει το παιδί.

Στους τοίχους ήταν καρφωμένα δώδεκα καρτιά, που απ' το καθένα κρεμόταν ένα κομμάτι πανί. Πάνω απ' τα καρτιά διαβαζόταν, γραμμένο με ανοιχτά κόκκινα γράμματα, το έμβλημα της συμμορίας: «Ε ν ω μ ε ν ο ι κ ι' ε λ ε υ θ ε ρ ο ι!»

Ο Φρέδος δεν πρόφτασε να εξετάσει πολλή ώρα το μέρος, όπου είχε μπή. Μόλις ο αρχηγός τον κάθισε απέναντί του, το κεφάλι του άρχισε να γυρίζει, ή αναπνοή του σταμάτησε, το πρόσωπό του έγινε κατάχλωμο και λιποθύμησε.

Μ' όλο που ήταν γερό και γενατό παιδί, ο Φρέδος δεν μπόρεσε ν' αντέξει. Τα τινάγματα που είχε υποστεί, τα χτυπήματα στο στήθος και στο κεφάλι, τον κατέβαλαν.

Ο αρχηγός, βλέποντας την κατάσταση του παιδιού, έκανε ένα νόημα σ' έναν απ' τους ανθρώπους που καθόνταν γύρω στο τραπέζι και είπε:

— Γιακά, κοίταξε το παιδί.

Αυτός που άκουγε σ' αυτό το παρατσούκλι, ήταν ένας άνθρωπος καμιά σαρανταριά χρόνων, ψηλός με μακρύ μαλλιά ξυγμένα πίσω. Έμοιαζε περισσότερο με υπάλληλο χημικού εργαστηρίου, παρά με ληστή.

Άλλοτε φοιτητής της Ιατρικής, που είχε διακόψει, άγνωστο γιατί, τις σπουδές του, διακρινόταν πάντοτε από έναν πολύ ψηλό ασπρο γιακά, που έσφιγγε το λαιμό του. Αυτός

ώρισμένος ήταν η αίτια που πήρε αυτό το παρατσούκλι.

Ο Γιακάς έδωσε απ' την τσέπη του μια μεγάλη χειρουργική εργαλειοθήκη, πέντ'—έξη μπουκαλάκια και άρχισε να εξετάζει τον μικρό άρρωστο.

Αφού τον εξέτασε λίγα δευτερόλεπτα, έδωσε:

— Τίποτε σοβαρό! Μερικές γκρατσούνες στο κεφάλι, αρκετές, μα κανείς κίνδυνος!

Σά για να επιβεβαιώσει την ακρίβεια αυτής της διαγνώσεως, ο Φρέδος άνοιξε εκείνη τη στιγμή τα μάτια του, έκοίταξε μια στιγμή τους ανθρώπους που τον περιστοίχιζαν και ρώτησε:

— Πού είμαι;

— Είσαι, απάντησε ο αρχηγός, ανάμεσα στους ιππότες της Μαύρης Μάσκας, που είναι φίλοι σου, αφού κρατείς την ασχημία σφυρίχτρα.

Ο γιος του Δυρμπάν έφερε την παλάμη του στο πονεμένο του μέτωπο και φώναξε:

— Α! να! θυμάμαι τώρα... θυμάμαι.

Γιακά, ρώτησε ο μαυροφορεμένος άνθρωπος, μπορούμε να κάνουμε μερικές ερωτήσεις στο παιδί, χωρίς να το κουράσουμε;

Ο Φρέδος ανέλαβε ν' απαντήσει μόνος του σ' αυτή την ερώτηση.

— Βεβαίωτατα, είπε, πάει πιά, πέρασε... Τώρα είμαι πολύ καλά. Δεν είναι γελοίο να λιποθυμά κανείς έτσι, σά γυναικούλα;

— Ποιος είσαι; ρώτησε ο αρχηγός.

— Είμαι ο Φρέδος Δυρμπάν, απάντησε το παιδί.

Το μαγικό αυτό όνομα έπροξένησε ένα ρίγος σ' όλο το ακροατήριο, που ως τώρα ήταν απαθές. Κι' οι δώδεκα άνθρωποι έπρότειναν αυθόρμητα το χέρι στο παιδί.

— Ο Φρέδος Δυρμπάν! έφώναξε ένας μεγάλος μωρος ηλικιωμένος άνθρωπος με σταχτιά μαλλιά και φοβερά αλλοίωτος. Είναι ο γιος του αλησμόνητου βασιλιά μας... Καλώς μας ώρισε ο τιμημένος γιος του βασιλιά!

— Καλώς μας ώρισε ο τιμημένος γιος του βασιλιά! Ξαναείπαν δώδεκα δυνατές φωνές.

Μά ο αρχηγός χτύπησε το τραπέζι με τη λαδή ενός ελαφρού στυλέτου που κρατούσε. Αμέσως έγινε ήσυχια και ο αρχηγός είπε:

— Ιππότες, καταλαβαίνετε τώρα πώς το παιδί αυτό είχε την ασχημία σφυρίχτρα. Ο σύντροφός μας ο Φιδές μάς είπε όλα τα διαδήματα που είχε κάνει στο παιδί αυτό και στη μητέρα του. Μας είχε υποσχεθεί πώς ο γιος του Δυρμπάν μια μέρα θα ξαναρχόταν σέ μας. Δεν γελάστηκε... Φρέδε Δυρ-

μπάν, γιέ του βασιλιά μας, πώς πεθαίνει στο πεδίο της τιμής, σου εύχεται όλοι το καλώς ώρισε ανάμεσα στους φίλους του πατέρα σου.

— Ευχαριστώ! απάντησε ο παλιός μαθητευόμενος, συγκινημένος από τα λόγια αυτά δειγμένα της συμπαθείας.

Κοίταξε μια στιγμή ολόγυρά του όλες τις άγνωστες του μορφές κι' έστερα ρώτησε:

— Μά που είναι ο Φιδές;

— Ο Φιδές είναι σήμερα σκοπός στην καταπακτή, απάντησε ο αρχηγός.

Ένας λεπτοκαμωμένος και ώμορφος νέος σηκώθηκε ζωηρά.

— Πηγαίνω να τον αντικαταστήσω, έγώ, είπε, για να μπορέσει να βγει από το μαθητή του.

— Πήγαυε Μύγα, του είπε ο αρχηγός, πιέζοντας ένα άορατο κουμπί που βρισκόταν πίσω του, πάνω στο τοίχο.

Αμέσως ο Φρέδος είδε μια μαύρη τετράγωνη τρύπα ν' ανοίγει στο κέντρο του δωματίου κι' ο Μύγας χάθηκε μέσα σ' αυτό το ανοίγμα. Έστερα από λίγα λεπτά έπρόβαλε μέσ' απ' την τρύπα το ξερακιανό κι' αδύνατο κεφάλι του Φιδέ.

Μόλις πάτησε το πόδι του στο δωμάτιο, διέκρινε τον Φρέδο. Το πρόσωπό του έλαμψε και με άπεριγραπτη χαρά έτρεξε στο παιδί.

— Α! καλώς τον! του είπε. Τόξερα έγώ πώς γρήγορα θαρχόσουν μαζί μας, να πάρης τη θέση που σου ανήκει.

— Μ' έδιωξαν! έξήγησε το παιδί γεμάτο θυμό.

— Φυσικά, σ' έδιωξαν! αυτό ήταν μοιραίο, απάντησε ο Φιδές. Έγώ στο είχα πει: ο γιος του Δυρμπάν δεν είναι καμωμένος για να ζή μαζί με τους νοικοκυραίους και θα έδης πόσο ευτυχέστερος θάσαι μαζί μας παρά μ' αυτούς τους βλακομαραγκούς.

Τρία ξερά χτυπήματα της λαδής του στυλέτου πάνω στο τραπέζι, έκαμαν το Φιδέ να σταματήσει τη φλυαρία του. Κάθισε πλάι στο παιδί κι' ο αρχηγός έλαβε το λόγο:

— Ιππότες, είπε, πρέπει να κανονίσουμε τη θέση αυτού του παιδιού, που έρχεται να μάς ζητήσει βοήθεια και προστασία... Θέλετε να τον δεχθούμε ως δόκιμο;

— Να! να! φώναξαν όλοι μαζί.

— Καλά! έκαμε ο μαυροφορεμένος άνθρωπος. Ο Φιδές, που μάς έπρομήθευσε αυτό τον νέο σύντροφο, θ' αναλάβει να συμπληρώσει τις γνώσεις του παιδιού και να φροντίσει για τις ανάγκες του.

— Αναλαμβάνω μετά πάσης χαράς! έδωσε ο παλιός μας γνώριμος.

— Ωραία! είπε ο αρχηγός. Μόλις μάθης τα καθήκοντά σου, Φρέδε Δυρμπάν, θα όρκισθης πάνω στο κρανίο κι' όταν κάμης το Άριστούργημα, θα γίνεις ένας απ' τους δικούς μας. Και τώρα λύεται η συνεδρίαση... Φέρτε κρασί να γιορτάσουμε την άφιξη του γιού του Δυρμπάν.

Η διαταγή αυτή εξετελέσθηκε άμέσως. Μια νέα υπηρέτρια, ντυμένη σά χωρική της Βρετάνης, μπήκε στο δωμάτιο. Την είχαν διαλέξει για την ηλιθιότητα της κι' ήταν η μόνη που είχε το δικαίωμα να όρηρε τη τους ιππότες της Μαύρης Μάσκας και να μπαίνει στο δωμάτιο των συνεδριάσεων. Ήταν σχεδόν βουδή.

Ένθ άνοιγαν τις μποτίλλιες, ο Φιδές παρουσίασε στο μαθητή του έναν έναν τους ιππότες που, στο έξης, θα ήταν οι σύντροφοί του.

— Αυτός έδω, του έλεγε, είναι ο «Σφάχτης», ο αρχηγός, ο βασιλιάς μας. Τον λέν έτσι γιατί συνειθίζει να βάζει το μαχαίρι του στο αίμα των έχθρων του. Τον έχουμε εκλέξει τώρα κι' ένα χρόνο, αλλά—κι' ο κακούργος έσκυψε σ' αυτό του Φρέδου—δεν τον αγαπάμε σάν τον πατέρα σου.

Αυτή τη στιγμή ένας χοντρός άνθρωπος με τριχωτό πρόσωπο ήρθε να σφίξει το χέρι του Φρέδου με σεβασμό και συγκίνηση.

— Έγώ λέγομαι Γάτουλας, είπε άπλά, κι' έργάστηκα στη βασιλεία του Δυρμπάν.

Έστερα ήρθε η σειρά του Φαγάννα να παρουσιασθή στο παιδί.

Κι' ο ένας ύστερ' απ' τον άλλον, ήρθαν όλοι να τον βεβαιώσουν για τη συμπάθειά τους και την αφοσίωση.

Ο Γιακάς όμως έπενεθε: φρονούσε ότι, ύστερ' απ' το παίγνιδι της ταβέρνας, το παιδί θάταν πολύ κουρασμένο και θα έπρεπε ν' αναπαυθή.

— Βάλτε το παιδί να κοιμηθή, είπε.

— Έχεις δίκιο, είπε ο Φιδές. Θα τον πάρω σπίτι μου. Θα έδης, φιλάραχο μου, πώς δεν είν' άσχημο το σπίτι μου... Έμπρός!

Την στιγμή που πήγαυε να βγεί μαζί με τον προστατευόμενό του, ο βασιλιάς τον σταμάτησε και, δίνοντας ένα πορτοφόλι στο Φρέδο, του είπε:

— Πάρε διακόσια φράγκα. Οι ιππότες δέχθηκαν να τα βγάλουμε, πρίν μοιράσουμε τα σημερινά κέρδη, για να τ'άχ η Φρέδος Δυρμπάν στη μητέρα του... Πηγαίνετε, καληνύχτα!

Το παιδί έφυγε απ' την ταβέρνα σφίγγοντας στην τσέπη του το πορτοφόλι.

— Διακόσια φράγκα! συλλογιζόταν... Πότες σανίδες έπρεπε να πλάσω στο ξυλουργείο του κυρ' Αζάρ,

για να πάω στη μητέρα μου διακόσια φράγκα.

Όσο όμως κι' αν τον εύχαριστούσε αυτή η σκέψη, δεν μπορούσε να μη παραδεχθί πώς με περισσότερη χαρά θα έπήγαυε στη μητέρα του τις λίγες έστω δεκάρες, που θα είχε κερδίσει με την εργασία του, παρά όλ' αυτά τα χρυσά νομίσματα που του είχε δώσει ο Σφάχτης. Μά διώχνοντας τις περιττές αυτές τύψεις, συλλογιζόταν:

— Το κάτω-κάτω, έγώ φταίω που είμαι τώρα δόκιμος ιππότης της Μαύρης Μάσκας;... Άς μη μ' έδιωχναν κι' έγώ θα έμενα μετά πάσης χαράς στο μαγαζί του κυρ' Αζάρ.

(Έπεται συνέχεια) KIMΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΣΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

Στον προθάλαμο του γιατρού είχε μαζευτή εκείνη την ήμερα πολλή δυστυχία. Ένας γέρος τυλιγμένος με χοντρό παλτό και διπλωμένο το κεφάλι του με μια μπλερίνα, ήταν σωριασμένος ακίνητος στη γωνία του καναπέ και μόνο τα ανοιχτά και μισοσδυμένα μάτια του έδειχναν ότι ήταν ακόμη ζωντανός, ότι κρατιόταν με μια κλωστή από τη ζωή. Στη μέση του καναπέ καθόταν ένας νέος ώχρος σάν λεμόνι και αδύνατος σάν σκελετός, και δίπλα του η μητέρα του, καθώς φαινόταν, έκρατούσε το χέρι του μέσα στα δικά της χέρια σάν να της έφευγε ο γιος της και ήθελε να τον κρατήσει. Στο πρόσωπο της δυστυχισμένης μητέρας ήταν αποκουσταλμένη ή απελπισία και τα κομμένα μάτια της έδειχναν τις πολλές δυνάμεις που είχε περάσει. Ο νέος έδειχνεν ένα βήχα κοφύδι, και σε κάθε βήξιμο το στόμα του έγέμιζε από παχειά φλέγματα. Μά σε κάθε βήξιμο του νέου ή μητέρα παραζώνταν ολόκληρη και γύριζε κατά το γιό της με χαμόγελο στα χείλη και με απελπισία στα μάτια. Το χαμόγελο ήταν για το γιό της και η απελπισία δική της.

Στη γωνιά του προθαλάμου, σ' ένα μικρό σκαμνί, καθόταν άλλη μητέρα με βρέφος στην άγκυλη. Το βύζαινε και το θωρούσε. Με το βύζαγμα του δινε ζωή και με το βλέμμα του δειχνε την αγάπη της. Ο γέρος στον καναπέ φαινόταν από τα μάτια ότι ζούσε και το μωρό στην άγκυλη της μάνας του από την κίνηση των χειρών του φαινόταν ότι ήταν ζωντανό. Το προσωπάκι του ήταν ίσια με ένα τάλληρο και τα χεράκια του σάν καλάμια.

Πάρα πέρα, σε καρέκλες, άλλοι άρρωστοι, άλλα πρόσωπα όχρα και λυπημένα. Βαθεία σιωπή και σάν μο-

λύδι μελαγχολία έπικρατούσε στον προθάλαμο του γιατρού. Καθένας είχε τον πόνο του και κανείς δεν εύκαιρούσε και κανείς δεν είχε διάθεση να κοιτάξει τον πόνο του άλλου και να τον συμπαθήσει.

Ο γιατρός μέσα στο γραφείο του εξέταζε άλλον άρρωστο. Σε λίγο άνοιξε την πόρτα του γιατρού μαλακά-μαλακά σά να μην ήθελε να ταραξεί την ήσυχία που βασίλευε γύρω, και βγήκεν ένας άντρας βήχοντας, με την έλπίδα ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του. Την έλπίδα εκείνη που δίνει ο γιατρός και που συνοδεύει τον άνθρωπο έως τον τάφο. Ο γιατρός έπρόβαλε το κεφάλι του από την πόρτα και ή μπιτιά του πρώτα-πρώτα έπεσε στη γυναίκα με το μωρό που βύζαινε.

— Δέν σου είπα γώ να μη του δώσης να φάη τίποτ' άλλο από χαμομήλι; της είπε με θυμό. Γιαυτό δέν θα γείνη ποτέ καλά, δέν άκουτε τους γιατρούς.

— Δέν μπορώ, γιατρέ μου, δέν βασιτώ να τ' άκούω να κλαίη, απάντησε ή μάνα, και με το ελεύθερο χέρι της έσκουπιζε τα δάκρυά της.

Στο πρόσωπο του καλού γιατρού έξηφανίσθη ο θυμός και άνέτειλε ή συμπάθεια.

Π. Α. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΝΕΡΟ

Όταν βλέτω τα πουλιά πώς νερού κάθε γουλιά για να καταπιούν, κοιτάνε με το μάτι τους τ' άγνό, πάντοτε σ' όν ούρανό, — λές τον Πλάστη εύχριστάνε, —

Νοιώθω πώς του καθενού φέρονουν ζωντανή 'ς το νού του Θεού την καλοσύνη. Ναί, μ' Έκείνου προσάχη τρέχει το νερό 'ς τη γη, που ζωή 'ς τον κόσμο δίνει.

CHEF

ΘΡΥΨΑΛΑ

Ο μόνος λόγος που άνοιγουν πολλοί το στόμα των, είναι για να σε προειδοποιήσουν ότι πρέπει να κλείσης τατιά σου.

Η Τύχη παρακολουθεί τον άνθρωπο, δέν προηγείται αυτού. Ωστε άδικος ο κόπος Εκείνου που την κυνηγούν.

Η Ζωή είναι ένα όρατο ποτήρι άπό χαλκό. Άν δέν το διατηρήσ καθάρό, μπορεί να σε δηλητηριάσει.

Ο άνθρωπος ζή με τα έλαττώματά του και έπιζή με τα προτερήματά του. [Άπό τα «Νέα Θρύψαλα»]

Α. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΡΤΕΣ

*Αγαπητοί μου,

ΗΝΗρωτοχροινιά, στη γιορτή μου, έλαβα ένα σωρό κάρτες. Τις άφρινα στο τραπέζι μου καθώς τις λάβαινα. Καί σήμερα, λογαριάζοντας πώς θα μου ήρθαν κι' οι πιο μακρινές, —γιατί έλαβα ακόμη κι' από την Αυστραλία, — τις μάζεψα. Όχι βέβαια για ναπαντήσω, —που καιρός! μά και τί έξοδα θα ήθελα να ανταποδώσω τόσες κάρτες! — παρά για να τις φυλάξω. Καί τις κοιτάξα. Διασκέδασα δηλαδή κάμποση ώρα κοιτάζοντας τις ζωγραφιές τους. Τί ποικιλία στα θέματα και στα γούστα! Μά και τί ποικιλία στην κατασκευή, στο τύπωμα, στο χρωματισμό, στο χαρτί, στην ποιότητα! Όπως έλα τα πράγματα που βγαίνουν από ανθρώπινα χέρια για να πάνε σε άλλα, έτσι διαφέρει και κάρτα από κάρτα όσο σχεδόν ο ουρανός από τη γή. Καί μάλιστα από άποψη τέχνης.

Είναι κάρτες, πλούσιες κάποτε, πολυτελείς, ακριβές, μά τόσο άδανυσες, που μπορούν να ονομαστούν «άριστουργήματα κακού γούστου» κι' είναι άλλες, πολυτελείς ή κοινές, ακριβές ή φτηνές, αδιάφορο! που φαίνονται σωστά καλλιτεχνήματα. Αυτές είναι κυρίως έργα καλών ζωγράφων σε πιστή και κομψή αναπαράγωγή: ένθ οι άλλες είναι φωτογραφίες με πρόστυχα κτυπητά χρώματα, σε πολύ γυαλιστερό χαρτί και με πούλιες, τουλάχιστο, πρόσθετα στολίσια: χαντρίτσες, φτεράκια, μαλλάκια, γουνίτσες και πάει λέγοντας. Μία φορά μάλιστα αυτές οι κάρτες ήταν της μόδας, Φωτογραφούσαν πι: χ: ένα κοριτσάκι, το έδωσαν, κι' έπειτα το έντυναν με άληθινά ρουχαλάκια, κολημένα επάνω στο χαρτί, αφού πρώτα το κολλούσαν και μία ξανθή περρουκίτσα με μπούκλες! Ίπληρχαν επίσης επάνω σε κάρτες άρνάνια με άληθινή προδιά, πουλιά με άληθινά φτερά, λουλούδια με πέταλα από δελουδο και διάφορα άλλα ανάγλυφα πράγματα. Άλλα σιγά-σιγά επικράτησε κάπως καλύτερο γούστο: και σήμερα είναι της μόδας κάρτες άπλές, με μία καλλιτεχνική ζωγραφία, συνήθως σκίτσο ή γελοιογραφία, καμωμένα από γνωστό ή και διάσημο σχεδιαστή. Μά κι' οι πιο σύνθετες και γεμάτες, —έκείνες που παριστάνουν, με πολλά χρώματα, άνθη, κεφάλια, τοπία και σκηνές μεγάλων ζωγρά-

φων, είτε από Μουετσα, είτε από Έκθέσεις, — έν' έπίσης της μόδας και πάντα είναι κάρτες με γούστο.

Έκείνες όμως, που ούτε ή μόδα τους ούτε το γούστο τους περνά ποτέ, είναι οι ειδικές ή τοπικές κάρτες, που τις μεταχειρίζονται προπάντων οι ταξειδιώτες. Θα πάη ένας στο Παρίσι; θα στείλη στους φίλους του κάρτες με άπόψεις, με τοποθεσίες, με δρόμους και με μνημεία του Παρισιού. Το ίδιο αν πάη στη Βενετία, στη Ρώμη, στη Γενεύη, παντού. Στην Εδρύνη, δέν υπάρχει χωριουδάκι που να μην έχη τις κάρτες του, είτε τοπογραφικές, είτε ιστορικές, είτε άναμνηστικές. Αφού και στην Ελλάδα ακόμη, οι κυριώτερες πόλεις έχουν. Άν θέλετε μάλιστα να ξέρετε, οι πρώτες κάρτες τέτοιες ήταν: τοπικές. Έπειτα έκαναν Χριστουγεννιάτικες, που διαδέχθηκαν τις περιφημες εκείνες «Φάντες» των Φράγκων, έπειτα Πρωτοχροινιάτικες, κι' έπειτα κάρτες γενικές, για κάθε περίπτωση, για κάθε χαρά και γιορτή, μ' ένα «χρόνια πολλά» τυπωμένο άπάνω, —τελευταία μάλιστα και με τόνωμα του πανηγυριώτη: «Χρόνια πολλά, Νικόλαε!», «Χρόνια πολλά, Δημήτρίε!» (άλλο «άριστούργημα κακού γούστου» κι' αυτό). Σήμερα, ή βιομηχανία των καρτών είναι μία από τις μεγαλύτερες, έαυλωμένη 'ς όλο τον κόσμο, και βγαίνουν κάθε μέρα τόσο πολλές και λογίων-λογίων κάρτες, ώστε οι συλλέκτες... έχασαν πιά το μπουσουλά. Άλλη φορά, πραγματικώς, δέν ήταν κι' ακατόρθωτο πράγμα να μαζέψη κανείς σε μία συλλογή όλες τις κάρτες του κόσμου. Έδωγαν τόσο λίγες, ώστε συχνά συνέβαινε ο ίδιος άνθρωπος να λάβη την ίδια κάρτα δέκα φορές, (μου συνέδωκε μένα.) Σήμερα είναι ανθρωπίνως άδύνατο. Κι' οι συλλέκτες περιορίζονται σε άτελέστατες συλλογές από ένα μόνο είδος. Άλλοι π: χ: μαζεύουν τοπία, άλλοι μνημεία, άλλοι έργα τέχνης, άλλοι καλλονές, άλλοι μεγάλους άνδρες κλπ. Καί πάλι, από κάθε είδος, γερμίζουν δλόκληρα λευκώματα και καμμιά συλλογή δέν τελειώνει.

Τί τα θέλετε όμως! Μου φαίνεται πως το καλύτερο λευκώμα είναι 'κείνο που γεμίζει κανείς με τις κάρτες που λαβαίνει από δικούς του, από φίλους του, όταν ταξειδεύουν, όταν λείπουν μακριά και τον θυμούνται. Κάρτες μ' ένα όνομα αγαπημένο και με λίγα λόγια άπάνω φιλίας, στοργής. Κάρτες που άποτελούν άληθινά άναμνηστικά, που όταν είναι κι' ώραιες, έχουν διπλή αξία, μά που κι' άσχημες όταν είναι, έχουν την αξία τους. Μέσα στις κάρτες που έλαβα αυτές τις ήμέρες, είναι και μία από το Δίθερπουλ, με

την υπογραφή ενός καλού παιδικού μου φίλου, που έχω να τον ιδώ χρόνια. Μά θυμήθηκε και μου την έστειλε. Άπλη κάρτα είκοσι λεπτών. Μά μία μαύρη, κοινότατη ζωγραφία. Άλλά πόσο με συγκίνησε, πόσα μου θυμίσε και τί αξία έχει για μένα! Κι' άπ' αυτή την άποψη, βλέπετε, άπ' αυτή προπάντων, διαφέρει κάρτα από κάρτα. Έκείνοι που «ανταλλάσσουν», που προκαλούν, που γυρεύουν, μαζεύουν εκατοντάδες, χιλιάδες. Μπορεί να ναι καλές για τη συλλογή τους: μά αισθηματική να ποδμε αξία δέν έχουν περισσότερη παρ' αν τις αγοράζαν κι' οι ίδιοι από το χαρτοπωλείο. Ένθ εκείνες που λαβαίνει κανείς χωρίς να τις γυρεύη, είναι οι άληθινά πολύτιμες, οι άνεκτίμητες... Τέτοιες είναι κι' αυτές που φύλαξα πρδ όλίγου, —ώμορφες ή άσχημες αδιάφορο. Κι' έπειδή πολλοί από εκείνους που μου τις έστειλαν, διαβάζουν τώρα αυτές τις γραμμές, τους ευχαριστώ έδω δλους με την καρδιά μου.

Σας άσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

[Μυθιστόρημα υπό AUGUSTA LATOUCHE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι' (Συνέχεια)

Σε λιγάκι βρέθηκαν έμπρός σε μία ξύλινη πόρτα κλειστή. Ένας μικρός μαθητευόμενος ός δεκατριών χρόνων στεκόταν άκίνητος μπροστά. (*)

—Τί περιμένεις έδω; τον ρώτησε ο κ. Μπεκκάρ που ήξερε πολύ καλά ποία ήταν ή ύπηρεσία του μικρού.

—Ν' άνοιξω τη θύρα του άερισμού.

—Καλά. Τώρα άποκρίσου: Πρέπει να στερεώνω με τις θύρες του άερισμού για να μένουν πάντα άνοιχτές; Άμέσως ο μικρός μαθητευόμενος πήρε το ύφος κάποιου που θα πή το μάθημά του, ξεροκατάπιεν, κατέδασε το πηγούνι του ως το λαιμό και άρχισε την άπόκριση της «Κατηχήσεως» του:

—Όχι... Δέν επιτρέπεται...

—Έμπρός! Τί δέν επιτρέπεται;

—Νά στερεώνω με τις θύρες του άερισμού. Πρέπει... πρέπει...

—Τί πρέπει; Δέν πρέπει να φοβάσαι μπρός στον κόσμο; Έλα, θα σε βοηθήσω. Πρέπει να τις άφήνουμε...

—Α, ναί! να ξανακλείσουν μοναχές τους, κι' αν δέν κλείνουν, να τις κλείσουμε έμεις και να είδοποιήσουμε τον έπιστάτη.

—Καλά. Τώρα πές μου τί έν' αυτό έμπρός σου, άριστερά;

—Έν' ένας φράκτης.

—Τί πρέπει να κάμης, αν σε μία στοά του βάρους βρεθής μπρός σ' ένα ξύλινο φράκτη;

—Πρέπει...

(*) Ίδε εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 85.

—Όχι! Δέν πρέπει...

—Ναί, ναί! Δέν πρέπει ούτε να τον διαδώ ούτε να τον πειράξω.

—Καλά. Την άλλη φορά θέλω αυτά όλα να μου τά πης χωρίς να κομπιάζης.

—Τά ξέρω απέξω, μόνο...

—Κατάλαβα. Τάχασες Έλα τώρα, άνοιξέ μας την πόρτα.

Ο μαθητευόμενος την άνοιξε και οι έπισκέπτες προχώρησαν σε μία άλλη στοά.

Αυτή ήταν πολύ χαμηλότερη και πολύ στενότερη. Έπρεπε να σκύδουν στα δυο για να περνούν ελεύθερα και μες στη σιωπή δέν άντηχούσαν παρ' μόνο οι βουβοί χτύποι των έργων που έσπαζαν το κάρδουνο.

Έπλησίαζαν τώρα σ' ένα από τα μέρη που δούλευαν. Κι' όλο-ένα έπρεπε να σκύδουν περισσότερο. Ο άέρας ήταν πιο βαρύς και ή άναπνοή κοδόντανε από την κούραση του δρόμου, από το δίπλωμα του κορμιού, από την άδιάκοπη προσπάθεια που έπρεπε να κάνουν για να ποφύγουν ένα χτύπημα του κεφαλιού ή ένα σκόνταμμα στο χώμα.

—Είναι μακριά ακόμη; ρώτησε ή Έλισσάδετ.

—Πλησιάζουμε, άποκρίθηκε ο κ. Μπεκκάρ. Άς άφήσουμε έδω τις κουκούλες μας, γιατί θα ζεσταθούμε πολύ. Θα τις ξαναπάρουμε στο γυρισμό.

Άνάμεσα στο ταβάνι και στα μαδέρια ήταν κάτι ξύλα που χρησίμευαν για κρεμαστάρια. Ρίχνουν εκεί επάνω τις χοντρές καπότες τους (*) κι' ένας μαθητευόμενος τους άνοίγει την πόρτα που έδωζε στο συνεργείο.

Ήταν ένα συνεργείο μέτριο. Οι «σπάστες» δούλευαν εκεί μέσα πλαγιασμένοι στο ένα πλευρό, με τη σκαπάνη στο χέρι, με το κεφάλι σκυμμένο για να οίκοנוμουν και τον μικρότερο χώρο. Έδω ήταν ή πιο δύσκολη δουλειά.

Οι έπισκέπτες στέκονται άμλητοι. Παρατηρούν την ύπόγειο εργασία, τη σκαπάνη που σπάζει το κάρδουνο στο φως του λυχναριού.

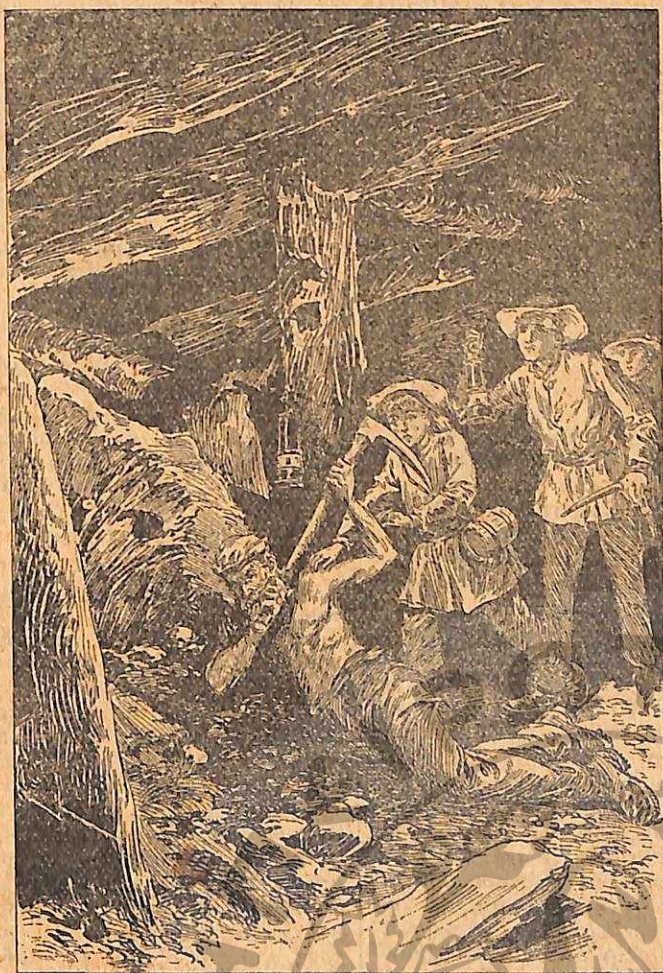
Ο κ. Μπεκκάρ προσκάλεσε τους συντρόφους του να καθήσουν λιγάκι για να ξεκουραστούν.

Ίσα-Ίσα ένας σωρός κάρδουνο βρισκόταν εκεί στην άκρη περιμένοντας να τον σηκώσουν με τα βαγονάκια. Εκεί καθήσανε. Η Έλισσάδετ σωριάσθηκε κάτω κυριολεκτικώς. Πλάγι

(*) Ίδε εικόνα φύλλου 9, σελ. 89.

της ή λυχνία της μόλις φώτιζε, το γυαλί της ήταν κατάμαυρο. Ο σκούφος της της κατέδωκε ως τα μάτια που δέν κοιτάζαν πιά τίποτα. Ούτε να ιδή ούτε να μάθη ήθελε. Η καρδιά της χτυπούσε και τα γόνατά της τρέμανε έπως του φοβισμένου ζώου.

Η Διονυσία άπεναντίας άνοιξε τόσα τα μάτια της. Θέλει να μάθη πώς ζούν και πώς δουλεύουν εκεί κάτω. Δέν νοιώθει ούτε την κούραση από το δρόμο, ούτε τον ιδρώτα που μούσκεψε τη χοντρή της μπλούζα του άνθρακωρού. Άναπνέει δύσκολα, αλλά

«Θέλησε να του κρατήσει το χέρι...»

περισσότερο από συγκίνηση παρ' γιατί λείπει ο άέρας. Γιατί ποθεί να γεμίσουν τα μάτια της από το μαύρο και σοδαρό θέαμα που την τραβάει.

Μπρός της βρίσκεται ένας άνθρωπος με γυμνό το στήθος, κατάμαυρο από το κάρδουνο. Όλα του είναι μαύρα: και το πρόσωπο και ο σκούφος και τα ρούχα. Όπως βρίσκεται ανάμεσα στα δυο στρώματα του καρδούνου, νομίζει πως κι' αυτός είναι ένα κομμάτι από τη μαύρη πέτρα που σπάει. Η καλύτερα, μέσα σ' αυτό το χάος, πώς είναι μόνο σκόνη άνάμεσα στις άλλες σκόνες.

Η Διονυσία βλέπει, αισθάνεται αλλά της είναι άδύνατο να σκεφθή. Της

φαίνεται πως ή στέγη της γαλαρία της βαραίνει το μυαλό, πώς οι τοίχοι θα ένωθούν και θα συντρίβουν το λεπτό κορμί της και πώς θα χαθή κάτω από το πέσιμο των μαδερών που τρέμουν στο χτύπημα της σκαπάνης.

Θέλει όμως να μάθη...

Οι άνθρωποι εξακολουθούν την εργασία των και ή Διονυσία που παρακολουθεί τις κινήσεις των, σηκώνει λίγο τη λυχνία της κι' έτοιμάζεται να ρχίση κουδέντα μ' έναν άπ' αυτούς, όταν έξαφνα ή Έλισσάδετ, που ξύπνησε, λέει:

—Πάμε παραπέρα, θεέ μου;

—Πάμε. Έχουμε τώρα ένα κατήφορο.

Ο Διονυσία προχωρούσε πρώτη με ψηλά τη λυχνία για να βλέπουν και να μη σκοντάφτουν στους ξύλινους στύλους. Οι άλλοι πήγαιναν ο ένας πίσω από τον άλλο με την άκμή, χωρίς να βλέπονται.

—Διονυσία, φώναξε από μακριά ή Μαρία, παίζουμε το κρυφτό; Θά ναι τέλειο.

—Α! έγώ ξέρω ποιος θα πιαστή πρώτος, είπε ο Μωρίς, που έννοούσε την Έλισσάδετ.

—Κι' έγώ ποιος τελευταίος, άποκρίθηκε ή Διονυσία χωρίς να το σκεφθή, ένθ γλυστρούσε στον κατήφορο σαν χέλι.

Σ' αυτά τα λόγια, ή Έλισσάδετ, που άφορμή ζητούσε για να παίξη ένα κακό παιχνίδι της Διονυσίας, άνοιξε το βήμα, ξεπέρασε τους άλλους και πλησιάζοντας την, της έδωσε τη λυχνία.

Οι άλλες λυχνίες φωτίζανε άρκετά και ή Διονυσία δέν κατάλαβε τίποτα.

Μόνος ο Μωρίς που πρόσεχε, το είδε.

Δέν είχε τίποτα. Δέν ήταν καιρός για φιλονεικίες κάτω και στο άνθρακωρυχείο.

—Θά έχω το νού μου, είπε μόνο μέσα του, και θα την υπερασπισθώ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Έμπρός στην πραγματικότητα.

Η φλέδα αυτή οδηγούσε σ' άλλες στοές χαμηλότερες, που έκαναν τόσους γύρους, ώστε μονάχα οι συνηθισμένοι θα μπορούσαν να ποδν κατά που είναι το πηγάδι για επάνω.

Αφού περπάτησαν πολύ ακόμη, βρέθηκαν έμπρός σε μία ξύλινη πόρτα χαμηλή. Πλάγι της, σε μία πινακίδα, διαβάζόταν καθαρά: «Φ λ έ δ ε ς με γ κ ρ ι ζ ο ύ».

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλούνται οί Συνδρομηταί, τών οποίων εληξεν ἡδῇ ἡ συνδρομή, νά σπεύσουν νά τήν ἀνανεώσουν. Εἰς τούτας περιστάσεις καμμία καθυστέρησις δέν ἐπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνεται τὸ ἔργον μας.

Οἱ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Κύπρῳ Συνδρομηταί εἰμυροῦν νά στέλνουν τὸ ἀντίτιμον μέσον Τραπεζῆς Ἀθηνῶν ἢ Τραπεζῆς τῆς Ἀνατολῆς διὰ διατακτικῆς τῶν ἐκεῖ ὑποκαταστημάτων των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Τ' ΑΜΟΙΡΑ ΠΟΥΛΑΚΙΑ

Πάνω κει στὰ βράχια, πεταχτά πουλάκια, τρώγους τάχει πιάσει βλέπουν στ' ανοιχτά. Δυὸ μαύρα σημάδια, δυὸ κακά κοράκια! ἔχουν ἀλάλασει τὰμοιρα πουλιά.

Τρέχουν νά γλυτώσουν με σφιχτὴ καρδούλα κ' ἔχουν μιὰν ἐλπίδα μόνο· στὸ Θεό.

Φιάνουν τὰ κοράκια· μιὰ καρδερινούλα νά ἀπαζούν εἶδα Μπρός μου, τί κακό!

Τώρα τὰ κοράκια τὴν κατσπαράζουν! κ' ἔπειτ' ἀρχινίζουν πάλι νά πετοῦν.

Τὰ πουλάκια τρώγουν, λῦπης φωνὴ βγαίνουν... τὰμοιρα δακρύζουν, τὰμοιρα πονοῦν!...

ΑΦΕΛΗΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΣ

ΝΑΥΑΓΙΟ ΣΤΟ ΠΕΛΑΓΟΣ

Θὰ ἦσαν ἐπινώ-κάτω 6 ἐτών, ὅταν, μαζὺ με τοὺς γονεῖς μου, ἐπέστρεφα ἀπὸ τὰ Μ-θανα στὸ Νυβόλιο. Ἀν καὶ ἦσαν τὸν μικρὸς, διατηρεῖται ὅμως ζωηρὸ στὴ μνήμη μου ἓνα ἐξαιρετικὸ συμβῆναι πού εἶδα σὶν Ἀργολικόν. Ἐνα πλοῖο φορτωμένο με πετρέλαιον ἐπῆρε φωτιά. Ἡ «Αἰφι-τρίτη»—ἐστὶ ἐλέγετο τὸ πλοῖο πού ταξιδεύσαμε—εὐρίσκατο μόλις 500 μέτρα μακριὰ ἀπὸ τὸ καὶό-μενο πλοῖο κ' ἐστὶ ὅλα τὰ βλέπαμε καθυρὰ. Ἀκούστηκαν σὴν ἀρχὴ μερικοὶ δυνατοὶ κρότοι. Ἦταν τὰ κιβώτια τοῦ πετρελαίου πού ἔσκαζαν. Ὁ πλοίαρχος, μας διέταξε νά κατεβασθοῦν οἱ βάρκες τοῦ πλοίου μας καὶ νά πάνε νά παραλάβουν τοὺς ναυαγούς. Ἀν καὶ οἱ βάρκες τῆς «Υ-δρας», ἡ ὁποία κατὰ τὴν πέρα-ναγε ἐκίνησεν τὴν ὥρα ἀπὸ καί, βοηθοῦσαν τίς δικές μας γιὰ νά σώσουν τοὺς ἀνθρώπους, ἐν τού-τοις μία γυναὶκα δυστυχῶς δέν ἐγλύτωσε τὸν φρικτὸ θάνατον. Τραγικὸ πραγματικῶς θέματα νά βλεπῇ καὶς ἐκατοντάδες ἀνθρώ-

πων νά πέφτουν στὴ θάλασσα γιὰ νά σωθοῦν! Μ' ἴλις παρελήφθη καὶ ὁ τελευταῖος ἐπιβάτης, ἀκούστηκε καταχθόνιος κρότος. Ἦταν τὰ καζάνια τοῦ πλοίου πού ἐκινά-χτηκαν σάν νά περιέμεναν ὡς τὴν ὥρα αὐτῇ. Τὸ βαπόρι ἀνοίξε στὴ μέση κ' ἀρχισε γρήγορα νά γε-μίσῃ θάλασσα καὶ νά βυθίζεται. Ἦπειτα ἀπὸ λίγο χρονικὸ διά-στημα, μόνο τὰ καζάνια ἐφαί-νοντο, πού καὶ αὐτὰ ἐξαφανίσθη-καν με τὴν ἴδια ταχύτητα. Ἐξά-θικ' ἐστὶ ἓνα γεμάτο ζωὴ σκά-φος, πού ἐπάνω του, πρὸ ὀλίγης ὥρας, ὑπῆρχε τόση κίνησις καὶ χαρὰ. Ἡ παιδικὴ μου φαντασία ἐν τούτοις δέν τὸ ἐθεώρει χαμένο. Νόμισα πὼς θὰ ξαναφανῇ ὅπως βυθίστηκε. Γι' αὐτὸ καὶ στὴ μαμά μου, πού κρατοῦντάς με ἀπὸ τὸ χέρι μ' ὠδηγοῦσε σὴν καρπίνια μας, δέν ἐλείψα ν' ἀπευθύνω τὴν ἐρωτηρῆσιν:

—Μαμά, δέν θὰ ξαναῖοῦμε πιά τὸ καὶό-μενο τὸ βαπόρι;

ΚΥΜΑΤΩΔΗΣ ΕΥΡΙΠΟΣ

ΚΥΜΑ

Πελωρίο σηκώνεται
τ' ἀγριεμένο κύμα
καὶ σπάει στὸν κατάμαυρο,
τὸν γέμικο τὸν βράχο,
πού τοῦ θυμοῦ του γίνεται
ὁ μαυρὸς πάντα θῆμα
σάν νάδελε στὴ θάλασσα
νά βρίζεται μονάχο.

ΒΡΑΧΥΔΕΥΣ

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΒΑΡΚΑΔΑ

Εἴμαστε στὴν ἐσχόχ. Ἐνα ὁ-ρατὶο πορτοῖο ἦλθε ἡ γειτόνισσά μας με τὸν ἄνδρα τῆς γιὰ νά πάμε κάτω στὴ θάλασσα. Στὸ σπῆτι εἶχαν δουλεῖ καὶ πῆγα μόνος ἐγώ. Στὸ δρόμο γέλια καὶ ὄλο γέ-λια κάναμε. Τέλος πάντων ἐφθά-σαμε, ἐκαθήσαμε στὸ καφενεῖο κ' ἐβλέπαμε τὴ θάλασσα. Τὴ θυ-μοῦμαι, ἦταν τόσο ἡσυχη, πού σχεδὸν δέν ἀκούονταν τὸ κάπλα-σμά τῆς στὴν ἀκουστικότητα. Ἐμοι-αζε σάν μια ταῖα οὐρανία πού τὴν κινεῖ ἐλαφρὰ τὸ ἀέρισμα.

Ἐναι πολὺ ὠραία σήμερα ἡ θάλασσα γιὰ βαρκάδα, δέν εἶναι; μου εἶπε ἡ γειτόνισσά μας. Ἦ λέτε, εἶναι τρέλλα! τῆς εἶπα. «Ἐστὶ ἀποφασίσαι νά πάμε βαρ-κάδα. Ἐγὼ ὅμως φοβόμουν, γιατί εἶχα πολὺν καιρὸν νά πάω βίρ-κάδα καὶ μάλιστα σὲ μέρος πού δέν εἶχε λιμάνι. Μπῆκα ὅμως καὶ ἀπ' τὸν φόβο μου δέν ἐβγα-λα στὴν ἀρχὴ τοιμουδιά» ἐπειτα ὅμως ἐσυνείδησα καὶ ἀρχισα νά παρατηρῶ στὰ βάθη. «Θεέ μου!» ἐλεγα καθὺς στιγμὴ στὴν γειτό-νισσά μας, «Γιὰ κοιτάξτε ἐδῶ τί βαθεῖα πού εἶναι. Μὰ ἡ κοίτιμένη ἐξαίστηκε καὶ δέν εἶχε ὀρεξῇ οὔτε νά γελᾷσθαι οὔ νά κοιταξῇ. Ἐτὶ τέλος ὁ βαρκάρης μᾶς εἶ-πε δτι ἐπτοχωρήσαμε πολὺ καὶ ἐπέστρεψε. Βήκαμε ἀπ' τὰ σκι-λιά τῆς ἀποβάθρας καὶ καθήσαμε

πάλι στὸ καφε-εῖο. Ἡ γειτόνισσά μας ἦτις πικρὸν καφέ γιὰ νά τῆς πεοασῇ ἡ ξάλη.
Κι' ἐσι τελείωσε ἡ ἀλησμόνητη βαρκάδα μας.

ΧΡΥΣΑΥΓΗ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ὁ ἄν ἀγαπᾷ, ἔναν, νά εἰσαι αὐστηρὸς σ' αὐτόν, γιατί ἔτσι καθε τί καλὸ πού τοῦ λές, σὲ φο-βάται, καὶ τὸ κάνει.

Ὁ ἄν ἓνα προσωπο πού λείπει πολὺν καιρὸ, τὸ ἴη; ἐξαφνα, κάθε μεταβολὴ πού ἐγενεῖ «αὐτό, σου φαίνεται ὑπερβολικῇ.

Ὁταν ποθεῖς ἓνα πρᾶγμα, ἐπειδὴ δέν εἰσαι ἀξίος ἡ δέν μπορεῖς νά τ' ἀποκτήσῃς, κατανατῇ νά τὸ μιοῖς.

Ὁταν θές ἓνα κακὸ νά περάσῃ, μὴ τὸ σκέπτεσαι καθόλου.

Ὁταν ἔχεις νά περιμένῃς μ' ἀνυπομονία, κάθε στιγμὴ σου φαίνεται αἰώνας· καὶ ὅταν περιῖς μιὰ στιγμὴ χαρὰς, δέν προφτα-νεις νά χαρῇ. Γι' αὐτὸ πολλές φορὲς φαίνονται στὰ παιδιὰ πὼς παίρνουν γρήγορα κ' οἱ διακοπές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΕΡΓΑΤΗΣ

Ο ΗΛΙΟΣ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

Εἶναι ἡ πρώτη μέρα σήμερα πού ὁ ξανθὸς Φοῖβος βγῆκε γιὰ νά μᾶς ξεστάνῃ, μετὰ μιᾶς ὀλό-κληρης ἐβδομάδας βροχῇ καὶ λάσπῃ.

Σήμερα ὁ οὐρανὸς εἶναι καθα-ρὸς καὶ οἱ μάρμαδες ἀφίνουν ἀδι-στακτες τὰ μικρά τους νά πάνε στὴν πλατεῖα ἡ στὸ μπεντεδάκι με-τὶς νταντάδες τους, χωρὶς νά φο-βηθοῦν πὼς θὰ κρυώσουν.

Τί διαφορά ἀπὸ τὴν χθεσινῇ μέρα! Σήμερα ἡ γῆ χαρὰ Θεοῦ.

Τὰ πουλάκια κελαδοῖν κ' αὐτὰ, σάν νά θεν νά δειξοῦν τὴ χαρὰ τους, γιὰ τὸν ἥλιον πού αὐριο-ῖσως δέν θὰ μᾶς εἰλθῃ.

ΑΛΠΙΕ

Ο ΚΙΒΑΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἐνας κύριος ρώτησε κάποτε ἓνα νέον:

—Εἶδες καθόλου κίβδηλο φρά-γχο;
—Μάλιστα.
—Γιατί τὸ ἔκαναν κίβδηλο;
—Γιατί ἄξιζε τὸν κόπο.
—Ἐρταιγε τὸ φράγχο γι' αὐτό;
—Ὁχι.
—Εἶδες καθόλου κίβδηλο στου-πόχαρτο;
—Ὁχι.
—Γιατί;
—Γιατί δέν ἄξιζε τὸ κόπο νά τὸ κάμουν κίβδηλο.
—Εἶδες καθόλου Χριστιανὸ κίβδηλο;
—Χιλιάδες!
—Γιατί ἦταν κίβδηλοι;

—Γιατί ἄξιζε τὸν κόπο.
—Φταίγαν οἱ Χριστιανοὶ γι' αὐτό;
—Ὁχι.
—Εἶδες ποτέ σου ἄπιστο κί-βδηλο;
—Καθόλου.

—Γιατί;
—Γιατί δέν ἄξιζε τὸν κόπο γιὰ τὸν κίβη κανεῖς κίβδηλο.
—Καὶ ὅμως, φίλε μου, εἶπα ὁ κύριος ἐκεῖνος, πολλοὶ νέοι προσπαθοῦν νά κίβδηλοποιηθοῦν, δηλ. νά μιμηθοῦν ἓνα χαρακτήρα καὶ μιὰ διαγωγή, πού ὅλοι μόνο δέν ἀξίζουν, ἀλλὰ εἰ αὐ καὶ πολλὸ βλαβερὸ καὶ αἰτιμα.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΑΝΔΡΕΙΟΣ ΦΑΝΤΑΡΟΣ

ΚΟΝΣΕΡΤΟ

Ἡ Λιλίκα με τὸν Τάκη καὶ με τὴ μικρὴ Ἀμαλία ἀποφάσισαν νά δώσουν μοναχοὶ τοὺς συναυλία.

Ἦστερ' ἀπ' τὸ μεσημέρι τὸ κοσέ-το θὰ γινόταν, ὅταν δηλαδὴ στὸ σπῆτι οἱ μεγάλοι θὰ κινώσαν.

Καὶ στίς δυὸ, λοιπόν, ἀρχίζουν τοῦ Μπετόβεν συμφωνία με ταμπούρο, με τρουμπέτα καὶ με πιάνου συνοδεία!

Ἀλλὰ μέσ' ἐτὴ φασαρία καὶ τῆς μουσικῆς τὴν πάλῃ, εἰς τὴν πόρτα τῆς σαλίσας ἔαφνον ἡ... μισὰ προβάλλει.

Τίς φάγανε ξυδάτες κ' οἱ τρεῖς ἀπ' τὴ μαμά τους, κ' ἀρχίσαν τὴν αἰα με τ' ἀναφυλῖτά τους!...

ΗΛΕΚΤΡΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Εἶχα πάσι ἓνα πρωὶ με τὴν Ἀ-δελφά μου στὴ θεία μας. Ἐκεῖ βορῆα καὶ τὴν κ. Ἀλεξάνδρα τὴ μοδίστρα νά τῇ: ῥάβη. Ἦταν ἡ δεύτερη φορὰ πού με συναν-τοῖσε ἐκεῖ καὶ δέν ἤξερε παρὰ τὸ κύριο ὄνομα μου. Ἐτιάσαμε τὴν κουβέντα καὶ δέν ἔχω πὼς ἤρεθε λόγος καὶ ρώτησε πὸ καθό-μαστε. Τῆς εἶπα τὴν ὁδὸ. Σκε-φτηκε λίγη ὥρα καὶ ξαναρώτησε:

Ἐδῶ πάρα πάνω δέν εἶναι; Ἐξέρω.
—Ὁχι, τῆς ἀπάντησα, ἴσα-ἴσα πολὺ χαμηλότερα ἀπὸ δῶ.— Ἀ, θυμήθηκα, εἶναι κει κοντὰ στὸ Φωρομακεῖο τοῦ Α.—Ναί καί, ἀ-κριβὸς ἀπάντην στὸ Φωρομακεῖο! Μόλις εἶπα ἐτοῖ, με κοίταξε γιὰ λίγο ἐκπληκτικὰ καὶ εἶπε με ἀ-πορίτ.— Μὰ ἐκεῖ κάθεται ὁ γι-ατρός ὁ κ. Β. περίεργο! —Μὰ, τῆς ἀπάντω κ' ἐγώ, καθόλου πε-ρίεργο ἀφοῦ αὐτὸς ὁ γιατρός εἶνε ἓνας κ' ὁ αὐτὸς μετὸν πατέρα μου!

Ἐνα ἄ! πού φανέρονε δλη τῆς τὴν ἐκπληξῇ ἦταν ἡ μόνη ἀπάν-τησὴ τῆς.

ΑΓΡΙΜΙ

ΣΤΗ ΣΕΛΗΝΗ

Διαιβαῖναι ἡ Σελήνη στὸ στε-ρεώμα εἶναι μονάχη. Φαίνεται σάν ν' ἀποζητᾷ ἓνα σύντροφο. Αἰσθάνεται πού μάταια λάμπει.

Κοιτάζει στὴ γῆ τὴν ἀντανά-κλασὴ τῆς, ἐπ' ἡ ἄστρα τῆς κά-νουν στέμμα σάν νά ἦταν γίρῳ σὲ θρόνον.

Εἶσαι ὁμορφὴ καὶ εἶσαι βασι-λισσα, Σελήνη! Μὰ τί σ' ὤφε-λεῖ; Εἶσαι μόνῃ! Δέν εἶναι κα-νείς κ' εἰ πάντ' πού νά μοιρασθῇ ἡ μαλ' αἰσιόγεια τῆς κυριαρχίας! Ἰ λυκεῖ ὁρφανή! Σὲ λυπᾶμαι... Δέν σάβηλα ἰάμαι οὔτε τὸ τελευ-ταῖο λουλούδι πού φυτρώνει στὰ σπλάγχχνα σου!

Ὡ Γῆ! Ἐχεις λύπες καὶ δυστυ-χήματα, ἔχεις τὸ θάνατον! Ὅμως προτιμῶ νά ὑποφέρω με σένα, παρὰ νά εἰμαι στίς ἀχτιδοβόλες σφαίρες ἐξημη βασιλίσσας.

(Ἀπὸ τ' Ἀγγλ. τῆς Miss Landon)

IPANIA BARNA

ΑΛΗΘΕΙΑ

Ἐξέρω, φίλε, μιὰν ἀλήθεια:
Ἡ κίλο εἶτε κακὸ,
Τὸ σωστὸ ἡ τὸ στεραβο,
Πάντα εἶναι μιὰ συνήθεια.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Γιωργάκης, γράφει σὶν στρατιωτῇ ἀδελφῷ του:

«Σὺ στέλνω χίλια φιλιὰ μέσα στὸ γράμμα!»

(Γεγονός)

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀφ. Γυμνασιόπαιδος

Ὁ καθηγητῆς:—Τί ἀριθμητι-κὸν εἶναι τὸ «δυστέρος»;

Ὁ Τάκης:—Τακτικόν.

Ὁ καθηγητῆς:—Καὶ τὸ «ἐννέα»

Νίκο;

Ὁ Νίκος:—Ἀτακτον, κύριε

καθηγητῆ!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνδρισ. Ἀνοίξεως

Ὁ Γαλάξιος Οὐρανὸς διαβάζει μιὰ κριτικὴ τοῦ Παλαμά γιὰ τὰ καλύτερα ποιήματα τοῦ 1921. Καὶ εἰς τὸ τέλος φωνάζει:

—Πὼς δέν ἀναφέρει καὶ τὸ ποι-ημα πού δημοσιεύσα στὴ Σελίδα πρὸ ἐπτά μνησῶν; Παιδεργό!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Νεῖλου

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879-1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς:
ἔκτα: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, καὶ 20ος. Ἐκαστὸς τόμος δραχ. 6, ταχυδρομικῶς δὲ ἀπο-στελλόμενος δραχ. 6,30 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. 7,20 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1891-1921)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-μοι, 28 ἐν ὅλῳ.—Ἐκαστος, τόμος ἡμιστοσίου δραχ. 20 καὶ ραμμένους δραχ. 22. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τι-μὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν λεπτὰ 50 ἡμιστοσίου καὶ δραχ. 1 50 ὁ ραμ-μένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δραχ. 3.—εἰτε ἄρραφος εἰτε ραμμένος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθῆναι. 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 14 Φεβρουαρίου 1922.

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ: Δέν ἀπαντῶ εἰς ἀπορίας πού τὰς λυεῖ ὁ Ὁδῆγός τοῦ Συνδρομητοῦ. Δέν δίδω διευκρινίσεις καὶ δέν φανερώνα ψευδῶν μαθημα-τῶν. Δέν ἀπαντῶ ἐκτενὲς παρὰ μό-νον ὅταν μὲ τὸ ἐπιτρέπῃ ὁ χρόνος, κα-τὰ σειρὰν λήψεως τῶν ἐπιστολῶν, ἕως τὸ μεσημέρι κάθε Κυριακῆς, πού κάμνω τὴν Ἀλληλογραφίαν.

Τὸ φύλλο τοῦτο πρέπει νά τυ-πωθῇ μεθαύριο, Τετάρτῃ, Σήμερα, Καθαρῇ Δευτέρᾳ, δέν ἐργάζονται στὸ Τυπογραφεῖο. Ἐτοῖ δέν ὑπάρ-χει καιρὸς νά στοιχειοθετηθῇ πολλὴ Ἀλληλογραφία. Θὰ βάλω λοιπόν περισσότερα κομμάτια Συνεργασίας, πού ὑπάρχουν στοιχειοθετημένα ἀπὸ τὴν περασμένην ἑβδομάδα, καὶ θὰ γράψω λίγες καὶ σύντομες ἀπαντή-σεις αὐτῇ τῇ φορᾷ.

Γεώργιο Καστο., ἀνταλλαγῇ Μ. Μυστικῶν χωρὶς ψευδῶν μαθημα-τῶν. Πῶς σου φάνηκε πὼς δέν τὸ λέγει ὁ Ὁδῆγός; Ὁ ἐπι-θυμῶν νινταλλάξ διὰ τοῦ Γραφείου μου Μ. Μ. πρέπει νά ἔχῃ ψευδῶν-μα, διότι ἡ ανταλλαγὴ γίνεται ἀπο-κλειστικῶς μεταξὺ ψευδῶν μαθημα-τῶν. Ἐ-λαβὰ, εὐχαριστῶ.

Μὰ τὸ ἤξερε, Καστορ, πολὺ καλά ὁ κ. Φαῖδων ὅτι σου συμβέ-λιναι καὶ σένα αὐτό, νά θέλῃς δηλαδὴ νά γράψῃς καὶ νά μὴν ἔχῃς θέμα, —καὶ γι' αὐτὸ σὰς ἔγραψε ἐκείνη τὴν ἐπιστολῇ. Ἀμ' ἐστὶ νομίζω, στὸ βρόντο; Γιὰ πράγματα πού σὰς συμβαίνουν γράφει πάντα.

Χρυσάλλης, αὐτὸ τὸ ψευδῶν-μα σου ἐγκρίνω καὶ σὲ δέχομαι μ' ἐξαι-ρητικὴν χαρὰ, ἀφοῦ εἶσαι 17 χρόνων, τσέλεως τὸ Γυμνάσιον καὶ ἔχεις ἓνα με νοιθῆς καλλίτερα καὶ βαθύτερα. Ἐξαιρετικῶς με συγκίνησε ἡ φράσις σου: «...ἡ παλὴ θ ψ κα μὲ ἐπὶ τὴν ἀνάγκη νά ῥθῳ κοντὰ σου καὶ νά τῇ σῶσιν με τὸ ἀθάνατον νερὸ σου, ὠραία πηγὴ μου...»

Νὰ κ' ἡ Φιλύρα πού ἔκαμε δυὸ μῆνες νά μὲ γράψῃ. Καὶ πᾶσα δέν ἔσταναν, λέει, σ' αὐτοὺς τοὺς δυὸ μῆνες! Χριστοδέναν, Πρωτοχρονιά, δένδρα, ὄρα, χιόνια, χιονίστρες, δικασκός: Κι' ἂν ἦταν πὸ τα-κτικῇ, πόσες ὥρες ἐπιστολὰς θὰ μὲ εἶχε γράψῃ γιὰ δλ' αὐτὰ. Ἀλλὰ ποῖός τῆς φταίει!...

Αὐτὸ ἦταν, Δωδωναία, ἤθελες πρῶτα νά βρῇς κ' ἓνα καλὸ ψευδῶ-ν μα γιὰ νὰ μὲ γράψῃς. Ναί, πολὺ καλὴ ἰδέα νά πάρῃς αὐτό, πού θὰ σοῦ θυμίσῃ τὸν Δωδωναῖο, τὸν ἀτυ-χὸ σου ἐξάδελφον. Κι' ἐγὼ τὸν θυ-μοῦμαι συχνά. Τί καλὸ παιδὶ πού ἦταν! Καὶ μὲ γράφῃς... πολὺ συ-γχρότερα ἀπὸ σένα.

Τὰ ἐξῆς εὐχαρίστη ἀπὸ τ' ὠραῖο γράμμα τῆς Ἐλπιδοφόρας Ἐλπί-δος: «Με τὴν ἰδύση τοῦ Σουλῆγου «Παῖδες Κόσμου» ἡ διδασκῇ σου στὸ Βαθὸ εἶναι κα ἀπληκτικὴ. Καθε-μέρα καὶ νέοι συνδρομηταί. Συγχρό-νως ὅμως ἐγγράφονται καὶ στὸ Σάλλογο κ' εἰ σὲ ἔχει σήμερα σα-ρανταπέντε μέλη περίπου, ἐκτὸς τοῦ Δ. Συμβουλίου. Μπράβο! —Τὰ ἴδια μὲ γράφῃς κ' ὁ Μάγος Ἀν-δρῆς»

τρωτῆς, κατενθουσιασμένος με τὸ ἐ-σπαθῆμα τοῦ Σουλῆγου.

Πῶ, πῶ, Ἀεικίνητον, μ' ἔκαμες νὰναρτῆσαι... Ἀκούς ἐκεῖ χιόνια ἔ-καπέντε μέρες, καὶ κρῶς δέκα καὶ δεκα-πέντε βαθμῶν κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν!.. Κι' ἐμεῖς ἐδῶ, με 10 ἐπάνω ἀπὸ τὸ μηδέν, νά... τουτοῦτο ζουμε! Βλέ-πεις τί εἶναι ἡ συνήθεια!...

Τεορπὴ Ἀοιδός, παλιὰ μου φίλη, με μεγάλη μου χαρὰ σὲ ξαναὐρί-σκει κ' ἐγὼ ὅστερ' ἀπὸ ὀκτὼ χρό-νων χωρισμό, παντρεμένη, εὐτυχι-σμένη καὶ θυμάρτρια μου ἀκόμα, κ' ὄχι μόνο σένα, παρὰ καὶ τὸν ἄν-τρα σου, τὸν γενναῖο ἀξιοματικόν. Πῶς νά σ' εὐχαριστήσω τώρα γιὰ δσα μὲ γράφῃς;

Ὁ καίμης μου δ' Ἀρχιμαλαμπο-οισίης! Θέλει νά ἐσπαθῶσῃ ἀλλ' ἄλλοι, πού τοὺς προτείνει, τοὺ ἀρ-νοῦνται κ' ἄλλοι τοὺ λέγουν: «Ἐσένα φυλάγαμε!..» Ἐ ὑπομονή, θὰ βρῇ καὶ παιδιὰ πού θὰ

(ἀκατάστατο) αὐτὰ πού στέλλονται γιὰ τὴ Σ. Σ. Σ., πρέπει νὰ εἶναι καθαρὰ, προσηκόντως γραμμένα, σὲ χωριστὸ χαρτί καὶ μόνο ἀπὸ τὴ μιὰ τοῦ ὅρου) Δ. Σ. Σ. Κορηνοπούλου (δὲ τὰ διαβάζω) Ἀθηνολόκλητον (κάθε ἑπιτήμη εἶναι βελήη καὶ μεταρσιώνει ἀλλὰ περισσότερο ἀπὸ ὅλας, μὲ φαίνεται, ἡ Ἀστρονομία) Διογένη (σὶ εὐχεριστὼ γὰρ ὁσὶ γράφεις) σὶ προκήρυξη τοῦ Δημοφίσιματος ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ὅροι) Ἀνταν Μπολέαν (χαίρω πολὺ γράφον) Μήσαν Π. (στέλλει μου καὶ δ, τι μὰ ῥέσει θὰ τὸ δημοσιεύω) γιὰ νὰ σοῦ πῶ αὐτὸ πού με ρωτᾷς πρέπει νὰ ἰδῶ πολλά) Μαρκόνιον (αὐτὸ λύσεις δὲν στέλλονται ἐστὶ ἰδὲ τὸν Ὀδηγόν) Ἀόρατον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) τὸ παλιὸ μου Δουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς (ὡ ὥρα! ἐκπληξή! στέλλει μου) Μεσημβριῶν Ἀστέρα (ἡ συνδρομὴ σου ἐλθρήνῃ εἰσι ἐν τάξει) εὐχαριστῶ) Ἀλέξ. Β. Μ. (φυσικά, συνδρομητὰς μπορεῖ νὰ μοῦ ἐγράψῃ ὁ καθένας ἀλλὰ στὸν Διαγ. Σ. Σ. παθώματος λαμβάνουν μέρους μόνον ἐπίσημοι πληρωμένοι συνδρομηταὶ καλὰ ἔχοντες λογιόν) καὶ τώρα ἐμπρός! Οὐράνιον Ὑμνον (περατικὰ) Ἰω. Θ. Κωνσ. (αὐτὰ ὅλα μπορεῖς νὰ τὰ ἰδῇς σὶν προκήρυξη τοῦ Δημοφίσιματος) Ἀόξαν Ματωμένην (ἔχεις δικίω ὅλα τελευτᾷς μὲ φαίνεται ὅτι σὶ εὐχέσῃ καὶ κλῆρος) Ὑδὸν τῆς Αἰολίδος (νὰ γίνῃς δὲν εἶχες ἀνάγκη νὰ ζητήσης καὶ ἀξία) Μιχ. Ν. Παυλ. (τὸ ψευδώνυμο πού προτείνεις τὸ ἔχει ἄλλος) Δοξαμένον Τσολιάν, Φιλήμονα Ε. Κλ., Μικρὸν Ὀλύμπιον κλπ. Ναυτόπουλο τῆς Ἀνδρου, Καρδιασμένον, Μικρὸν Κισόν, Νικον Δανδ, Κάλιμπαν, Νυχτολούλουδο, Ἡρώα τῆς Γραβίς, Φέρελιν, Κουφὴν Ὀλβριν, Καρδιογνώστην, Τζιζικιαν, Ἀτταλον (ἐστειλε).

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβον μετὰ τὴν 12ην Φεβρουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ νέου 1990 Διαγωνισμοῦ Ἀδσων. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 19 Ἀπριλίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.)

158. Δεξιόχειρος.

Τὸ πρῶτο δηλοῖ πρόθεσιν, Τὸ δεύτερον τὴν ὕλην, Τὸ σύνολο κληρονομῶν Καὶ συγγενεὶς καὶ φίλοι. Ἐστᾷ ἀπὸ τὸ Χωριατόπουλο

159. Συλλαβόχοιρο

Ὑποθετικὸν ἔσθιναι Μ' ἄλλο σὺ δεσμο καὶ ὁ καὶ γυναῖκα φανερώνεις Τῆς Γραφῆς μετ' ὅτ' λαπτό. Ἐστᾷ ἀπὸ τῆς Κεραιωνοπούλας

160. Μεταγγραμματοσμός

Τὸ ἄλλος νῆσος θὰ γελῇ Ἀν βάλῃς στίγμα ἀντὶ τοῦ νῆ. Ἐστᾷ ἀπὸ τοῦ Ρήγα Φεραίου

161. Αναγραμματοσμός

Μικρὴ νῆσος, πὺ τὴν ἔχεις, Στὴν Εὐρώπην, ἱστορικὴ, Ἀν τὴν ἀναγραμματοσμοσ, Γίνεται... προστακτικὴ Ἐστᾷ ἀπὸ τῆς Χ. Σ. Σ. τῶν Σφαίων

162. Ταῦ

+++++ = Ὁραῖος θεός.
****+ = Ἰδι. τῆς Γῆς.
+ = Νῆσος τ. Αἰγαίου.
+ = Χώρα τ. Μ. Ἀσίας.
+ = Μυθικός ἥρωας.
+ = Σάτυρος.
+ = Ὅρος τῆς Ἑλλάδος.
Οἱ σταυροὶ καθέτως πόλεις τῆς Θεσσαλίας.

Ἐστᾷ ἀπὸ Γεωρ. Π. Βαυνοῦρη

163-164. Λογοπαίγνια

1. — Ποία ἐλληνικὴ νῆσος εἶναι ἄοριστος... ἐνὸς ῥήματος;
2. — Ποία ἐλληνικὴ νῆσος εἶναι γενικὴ... μιᾶς ἀντωνυμίας;
Ἐστᾷ ἀπὸ τὸ Μαγεμένο Ἀερογιάλι

165-169. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις. νοῦς, καπνός, πῆξις, κακία, ἀπίστος. Ἐστᾷ ἀπὸ τὸ Στραβοῦλο

170. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεστῆς ἀποτελοῦν Δημοκρατίαν τῆς Ἀμερικής:

1. Ὁρσσεῖρα τῆς Εὐρώπης; 2. Πόλις τῆς Ἑλλάδος; 3. Μυθικός ἥρωας; 4. Μοῖρα; 5. Κράτος τῆς Εὐρώπης; 6. Ἀρχαῖος φιλόσοφος; 7. Θεὸς τῆς Ὑγείας; 8. Ὑδὸς τοῦ Ἰακώδ; 9. Εἶδος χάρτου. Ἐστᾷ ἀπὸ Ἀννας Μαραβᾶ.

171. Ἑλληποσούμφωνον.

αῖο — αἰ — αἰ

Ἐστᾷ ἀπὸ τοῦ Ἰππολύτου

172. Γεῖφος.

τοτ Πρώτα

τοτ Ρ τοτ Γονὴ Μεσημβρία

τοτ Ἐσπερα

Ἐστᾷ ἀπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

173. Pêle-Mêle
de-fumée-pas-feu-sans;
de-fumée-pas-feu-sans

Ἐστᾷ ἀπὸ τῆς Ἑθνικῆς Ἐνότητος

174. Sans consonnes
ia-ien-ai ia-e-eie

Ἐστᾷ ἀπὸ τοῦ Μυστηριώδους.

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πν. Ἀσκήσεων τοῦ φυλ. 43

636. Γαλλία (γαλῆ, ἄ!) — 637.

Ἐπίρρημα (ἐπί, ῥημα.) — 638.

Νοῦς-οὐς. — 639. Φάρος, ἀφρός.

640. ΧΑΡΑ 641-642. 1. Χίος, Αἰὼν

Ἰός, σός, ὅσος, ὁ

ΡΩΜΗ ρος, κόρος, κύρος

ΑΝΗΡ Κύπρο. 2. Κό

προς, κύρος, Σύρος, Σάρος, Πά

ρος. 643 ΣΤΡΑΠΙΣ (Ἔοις, Ρέα,

ἄλλα, Πάρις, Ἰπασσία.) — 641.

ΚΑΛΑΜΙΣ, ΑΛΑΜΑΝΑ, ΤΟΜΥ

ΡΙΣ. (ΚΑΤΑ τὴν, ἈΔΟνητος, ΑΛ

Μια, ἈΜΥντας, ΜΑΡδοιος, Ἰ

Νιον, ΣΑΣον.) — 645. Ἀρετὴς οἰ

κεῖον ἀδικίαν μισεῖν. — 646. Ἡ

ἰσχυρὸν ἐν τῇ ἐνώσει. (ι εἰς χι - σ

ἐν τι-έν ο σύ.) — 647-651. Διὰ τοῦ

S: course, rose, saison, sur,

sable. — 652. Nul bien sans peine.

(Κατὰ στήλας ἐκ τῶν κάτω.)

ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΤΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

1. ΘΕΑΤΡΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

[12 τυπογραφικὰ φύλλα. — Τόρια θεατρικὰ ἔργα. — Εἰς τὸ ἐξώφυλλον καλλιτεχνικὴ τετραχρωμία. ὁ κ. Πλέσσας ὡς Νιόνιος Νιονιάκης εἰς τὸ «Φιόρο τοῦ Λεβάντε». — Τὸ κομψότερον ἐλληνικὸν βιβλίον.]

2. ΑΦΡΟΔΙΤΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[18 τυπογραφικὰ φύλλα. — Θανμάσιον δίχρωμον ἐξώφυλλον τοῦ κ. Α. Βώττη. — Πρόλογος τοῦ κ. Α. Παπαδήμα. — Ἡ ἱστορία ἐνὸς φοιτητοῦ, πού γὰρ νέος, εἰσερχόμενος στὸν κόσμον, πρέπει νὰ τὴν διαβάσῃ προσεκτικὰ.]

Ἐκαστον βιβλίον τιμᾷται δρ 8. (Καὶ ταχυδρομικῶς: διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ 8.60, διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ 9.20.) Καὶ τὰ δύο μαζί, δρ 16 (Καὶ ταχυδρομ. δρ 17 καὶ δρ 18).

Παραγγεῖλαι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως»

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετ' ἀπλᾶ στοιχεῖα δρ. 3 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος). Πέραν τῶν 10 λέξ. 30 λεπ. ἡ λέξις, μετὰ τὰ στοιχεῖα λεπ. 40 καὶ μετὰ τὰ στοιχεῖα λεπ. 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1,50

(ΚΒ' — 114)

Διαπλάσεως! Διαπλάσεως! καὶ ἡ Φιλύρα.

(ΚΒ' — 115)

ΕΝΩΣΙΣ. — Κατέχεται στὸ Δημοφίσιμα ὑποστηρίζουσα ψευδώνυμα. — ΓΑΥΚΙΙΑ ΕΛΛΑΣ, ΘΡΥΛΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ.

(ΚΒ' — 116)

«ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΕΙ ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ: ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ ΘΡΥΛΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΟΝΕΙΡΟ ΑΙΩΝ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ ΔΟΞΑΣΜΕΝΟΣ ΤΣΟΛΙΑΣ

Τὸ «Φωτοστέφανο τῆς Δευτεριάς» ἀποστέλλεται μὴ δ νάμενο νὰ λάβῃ μέρος. — Λοιπὸν ἀντιπροσώποι τοῦ Συλλόγου: Χίου ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΙΑ. Καρπενήσιον: Παγκόσμιον Ὀνειρ. Δράμας: Ἀχιλλεύς Κωνσταντινίδης Χαλκίδος: Ἰωάννης Μπουλούμπουσης.

ΑΦΕΛΗΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΣ

(ΚΒ' — 117)

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ Ἀποκομῆταις ἐμασκαρευόνται: Σόδα Δεξιόχειρ. (Τραγοῖδι τῆς Δευτεριάς κλπ.) — Ἀλέκος Μανώσης (ὁ ἰ. Μυθολόγος) Π. Ἰ. κηφ Λακκῶ — Ἐδ. Ταῖσιον. — ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ ΕΘΝ. ΙΔΕΩΔΕΣ

(ΚΒ' — 118)

ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ ΚΡΗΤΗΣ ΨΗΦΟΛΟΓΕΙΤΕΣ ἈΚΡΟΠΟΛΙΣ

συμμαχῶντες: ὑποστηρίζουσα ψευδώνυμα: ΔΟΞΑΣΜΕΝΟ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΟ. ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΕΝΗ ΔΟΞΑ. ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΜΑ.

(ΚΒ' — 119)

ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ ΚΡΗΤΗΣ ΨΗΦΟΛΟΓΕΙΤΕΣ ἈΚΡΟΠΟΛΙΣ

συμμαχῶντες: ὑποστηρίζουσα ψευδώνυμα: ΔΟΞΑΣΜΕΝΟ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΟ. ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΕΝΗ ΔΟΞΑ. ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΜΑ.

(ΚΒ' — 119)

Δέχομαι, Ἐάνθ' Πριγκιπόπουλο. ἀλληλογραφίαν. Περιμένω γράμμα σου.

ΣΟΛΩΜΟΥ ΤΡΥΠΗΜΕΝΗ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ

(ΚΒ' — 120)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΡΜΗΣ»

Παραίτη ἐντός τοῦ πρώην Διοικητικῆς Συμβουλίου καὶ γενομένων νέων ἀρχῶν ἐσιῶν, ἐξελέγησαν Πρόεδρος: Νικόλαος Π. Γεννηματῆς, Ἀντιπρόεδρος: Δημ. Κορκιδᾶς, Γεν. Γραμματεὺς: Εὐδ. Βλῆχος, Βοηθὸς Γραμματεὺς: Βρ. Γεωργαντᾶς, Ταμίας: Νικόλ. Μαυρομμάτης, Ὑποταμίας: Ἰ. Ἀργυριάδης. Σύμβουλοι: Σκυλογιάννης, Κίνας. Ἐπιτροπὴ Διαγωνισμῶν: Ἀποστόλοπουλος, Λάμπρος. Μέλη: Ραγούζης, Ἐλ. Γεννηματῆς, Οἰκονομόπουλος, Θεοφανίδης, Θηβαῖος, Μαρκέτης, Χητήρης, Κατηφόρης, Παπαὶ νάννου, Καλαποθάκης.

(ΚΒ' — 121)

«Σ.Ε.Ν.»

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ

Ἰδρύθηκε στὴ Σμύρνη αὕτη ὁμοσπονδία μετ' σκοπὸ μυστηριώδη. Μέλη δὲν δέχεται ἐπεὶ δὲ ἔχει ἀρκετὰ.

(ΚΒ' — 122)

Συμμορία Ἀρλεκίνου. «ὁ ἄνθρωπος ἔκαστος ποιῇ ἀγαθόν» λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος «τοῦτο κομίζεται παρὰ τοῦ Κυρίου». Ὁμοῖα καὶ τὸ ἀντίθετό. Σοῦ κυρήσουμε διαρκῆ πόλεμον. — «Σ.Ε.Ν.»

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντας καὶ δραχ. 1,50 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυμῆρας. Ἄλλως δὲν εὐθυνομέθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

Τὸ πρῶτον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαίριος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.